

THE SOLDIER OR THE WAR?

The Torah commands that several groups of soldiers be absolved of their military obligation. Why? Is this for the benefit of the war? Or maybe for some social purpose?

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

PARSHAT SHOFTIM

Book of Deuteronomy / Devarim

Dedicated by
Marty & Kate Rifkin
KMR Group Foundation

Vancouver, WA

For sponsorship opportunities, email jewishinsights@shluchim.org

Published and Copyright 2021 by

Shluchim Office International

816 Eastern Parkway, Brooklyn, NY 11213

718.221.0500

5781 - 2021

Founded in 2007 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB" M
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

A. The Fearful and Faint-Hearted

Source 1 Deuteronomy 20:1-9

When you go to battle against your enemies, and see horses, war chariots and an army larger than yours, do not be afraid of them, since G-d your L-rd, who brought you out of Egypt, is with you.

When you approach [the place of] battle, the priest shall step forward and speak to the people.

He shall say to them, "Listen, Israel, today you are about to wage war against your enemies. Do not be faint-hearted, do not be afraid, do not panic, and do not break ranks before them.

"G-d your L-rd is the One who is going with you. He will fight for you against your enemies, and He will deliver you."

The lower officers shall then speak to the people, and say, "Is there any man among you who has built a new house, and has not begun to live in it? Let him go home, so that he will not die in war and have another man live in it.

"Is there any man among you who has planted a vineyard and has not redeemed its first crop? Let him go home so that he not die in war and have another man redeem its crop.

כִּי־תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל־
אִיֶּבֶךָ וְרָאִיתָ סוּס וְרֶכֶב
עִם רַב מִמֶּנֶךָ לֹא תִירָא
מֵהֶם כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ
הַמַּעֲלֶךְ מִמִּצְרָיִם מִצְרָיִם:

וְהָיָה כִּקְרָב בָּכֶם אֶל־
הַמִּלְחָמָה וְנִגַּשׁ הַכֹּהֵן
וַדַּבֵּר אֶל־הָעָם:

וְאָמַר אֲלֵהֶם שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל אַתֶּם קְרֹבִים הַיּוֹם
לְמִלְחָמָה עַל־אִיְבֵיכֶם אֶל־
יָרֵךְ לְבַבְכֶם אַל־תִּירְאוּ
וְאַל־תִּחְפְּזוּ וְאַל־תַּעֲרֹצוּ
מִפְּנֵיהֶם:

כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הֵהָלֵךְ
עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לְכֶם עִם־
אִיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם:

וַדַּבְּרוּ הַשְּׂטָרִים אֶל־הָעָם
לֵאמֹר מִי־הָאִישׁ אֲשֶׁר
בָּנָה בַּיַּת־חֹדֶשׁ וְלֹא חָנְכוּ
יָלְךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ פְּוֵי־מֹת
בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר
יִחְנְכֵנוּ:

וּמִי־הָאִישׁ אֲשֶׁר־נָטַע
כַּרְם וְלֹא חָלְלוּ יָלְךְ וַיֵּשֶׁב
לְבֵיתוֹ פְּוֵי־מֹת בַּמִּלְחָמָה
וְאִישׁ אַחֵר יִחְלֶלְנוּ:

“Is there any man among you who has betrothed a woman and not married her? Let him go home, so that he not die in war and have another man marry her.”

The lower officers shall then continue speaking to the people and say, “Is there any man among you who is afraid or faint-hearted? Let him go home rather than have his cowardliness demoralize his brethren.”

When the lower offices have finished speaking to the people, then they shall appoint senior officers to lead the people.

וּמִי־הָאִישׁ אֲשֶׁר־אָרַשׁ
אִשָּׁה וְלֹא לָקַחָהּ יֵלֶךְ וַיָּשֵׁב
לְבֵיתוֹ פְּוֵי־יָמוֹת בְּמִלְחָמָה
וְאִישׁ אַחֵר יִקְחָנָהּ:

וַיִּסְפוּ הַשָּׂטָרִים לְדַבֵּר
אֶל־הָעָם וְאָמְרוּ מִי־הָאִישׁ
הַזֶּה וְרַךְ הַלֵּבב יֵלֶךְ וַיָּשֵׁב
לְבֵיתוֹ וְלֹא יִמַּס אֶת־לֵבָב
אֶחָיו כְּלָבָבוֹ:

וְהָיָה כִּכְלַת הַשָּׂטָרִים
לְדַבֵּר אֶל־הָעָם וּפְקֻדוֹ
שְׂרֵי צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם:

Source 2 Talmud, Sotah 44a

Rabbi Akiva says: “afraid or faint-hearted” is to be understood **as it indicates, that** the man is **unable to stand in the battle ranks and to see a drawn sword** because it will terrify him.

Rabbi Yosi HaGlili says: “afraid or faint-hearted” — this is one who is afraid because of the sins that he has; he, too, returns. **Therefore, the Torah provided him with all these** additional reasons for exemption from the army so he can ascribe **his leaving** to one of **them**. In this way, the sinner may leave the ranks without having to publicly acknowledge that he is a sinner.

רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: הַזֶּה
וְרַךְ הַלֵּבב - כְּמִשְׁמַעוֹ,
שְׂאִינוּ יָכוֹל לַעֲמֹד בְּקִשְׁרֵי
הַמִּלְחָמָה וְלִרְאוֹת חֶרֶב
שְׁלוּפָה.

רַבִּי יוֹסֵי הַגְּלִילִי אוֹמֵר:
הַזֶּה וְרַךְ הַלֵּבב - זֶהוּ
הַמִּתְיָרָא מִן הָעֲבָרוֹת
שְׂבִידוֹ. לְפִיכֵן תִּלְתֵּה לּוֹ
הַתּוֹרָה אֶת כָּל אֵלוֹ שְׂיִחְזוֹר
בְּגִלְלוֹ.

>> The Rebbe

Fear of Sin is Half a Repentance

Rabbi Akiva is “accustomed to seeing the People of Israel in a positive light.” Therefore, when he sees a Jew heading in the direction of repentance, he excuses him immediately, even if his thought of repentance has yet to positively influence his behavior to the extent that he will “never again to revert to folly...never again violate the King’s command, G-d forbid, neither a positive command nor a prohibition.”

Therefore, Rabbi Akiva cannot possibly suggest that “one who is afraid because of the sins that he has” is obligated to leave the battlefield: If a Jew is *afraid* due to his transgressions, he obviously recognizes that he conducted himself improperly, and therefore – no doubt – regrets doing so. Thus, he considers repenting!

Even if he is not yet ready to abandon his previous ways, it is only because of his “external senses.” The soul-feeling which inspired him to repent has yet to penetrate through to his senses to the extent that his actual behavior changes. Nonetheless, he has contemplated repentance, and therefore, Rabbi Akiva – who always saw people in a positive light – is of the opinion that he has already been transformed into a righteous person!

In essence, the fact that he is afraid of

רבי עקיבא “רגיל לזכות את ישראל” ... מובן שבראותו אצל יהודי כיוון של חזרה בתשובה - הדומה למסירות נפש - הוא זיכה אותו מיד, אף כאשר התשובה עדיין לא גרמה לשיפור התנהגותו בפועל, ש”בל ישוב עוד לכסלה... ולא יעבור עוד מצות המלך חס ושלום, הן במצות עשה והן במצות לא תעשה”.

לכן אין רבי עקיבא יכול להסביר, ש”הירא מעבירות שבידו” צריך לשוב מן המלחמה, כי כאשר היהודי ירא מהעבירות שבידו, הרי הוא חש שלא נהג כשורה ... ואז הכרחי שהוא יגיע לידי חרטה על הגורם, על העבירה - “הרהר תשובה”.

ואף אם לפעמים עדיין אין בכוחו “לפרוש מחטאיו לגמרי להיות מודה ועוזב”, אך כיון שזאת רק לגבי הכוחות הגלויים, שהתעוררות עצם הנשמה (שהביאה להרהור התשובה) עדיין לא חדרה אליו עד כדי החלטה לשנות את התנהגותו בפועל, אבל הוא הרהר תשובה, ומשום כך סובר רבי עקיבא, מזכה ישראל, שעל ידי הרהור תשובה זה לבד הוא הופך מרשע גמור לצדיק גמור.

וכיון שכך, יוצא, שעצם היותו “ירא

his sins serves to absolve him of them altogether, and he therefore has no reason to fear the battlefield!

מעבירות שבידו" מוחק את עבירותיו, ואין הוא צריך לחשוש מיציאה למלחמה.

Likutei Sichos vol. 9 pg. 121

>> The Rebbe

Thank You to the Soldiers

Recently, a frightening event has taken place – something which shook the entire world... Dozens of Jews were saved from the opposite of life, and were brought back to the Land of Israel, “the good and spacious land,” “the land which G-d’s eyes are upon from the beginning of the year until its end.” This was despite that from a logical perspective, they were not sure if they would be successful.

In this operation, we have clearly witnessed how quality overcomes quantity. There were many more [enemy] soldiers than the rescuing force.

...The soldiers who risked their lives to save their brethren deserve our thanks and commendation; my G-d bless them with all good, and many times over...

לאחרונה ארע מאורע מזעזע, שזיעזע את העולם כולו, ... שהצילו עשרות יהודים מהיפך החיים לחיים, והביאום לארץ נושבת, ארץ טובה ורחבה, ארץ אשר עיני ה' אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה, הגם שעל פי טבע לא ידעו איך יצליחו בזה.

וכאמור לעיל, בפעולת הצלה זו ראו בעיני בשר איך שהאיכות ניצחה את הכמות, משום שבאותו מקום היו הרבה יותר חיילים מאשר הכוח המחלץ.

...נתנית תודה ו"ישר כח", לחיילים שמסרו את נפשם בכדי להציל יהודים אחרים, והעמידו עצמם בסכנה, תבא עליהם ברכת הטוב, וכמה פעמים ככה...

12 Tammuz 1976

>> The Rebbe

Soldiers With Unimaginable Merit

I repeat my statement without regard for all the naysayers:

The soldiers that flew to Uganda and risked their lives to save the hostages — and G-d granted them success — have earned their reward in the world-to-come without a doubt, because they risked their lives to save their brethren (as the Talmud states regarding Papus and Lulianus and others).

These are individuals who have an unimaginable merit. They didn't request recognition and they didn't get paid. Some of them are newly married. They flew thousands of miles on their own accord and out of their own goodwill to rescue dozens of Jews from the opposite of life. The greatest proof of their merit is that G-d made them successful and over one hundred hostages are now safe. What other miracle of that magnitude has occurred in recent years?

It's quite a shame that there are those who attempt to conceal the G-dliness that was revealed in this story.

20 Av 1976

הנני חוזר על דבריי הברורים מבלי הבט
על כל המלעיגים -

שאנשי הצבא שטסו לאוגנדה וסיכנו את
חייהם, להציל את החטופים, וה' הצליחם
במשימתם ... חלקם בעולם הבא בלי
שום ספק, משום שסיכנו חייהם להצלת
יהודים, כמובן ממאמרי חז"ל (תענית יח,
ב - בנוגע לולינוס ופפוס. ועוד כמה וכמה
מקומות. ואכ"מ).

מדובר ביהודים בעלי זכות גדולה שאין
כמוה - שלא ביקשו כבוד, לא קיבלו שכר,
מהם צעירים שלא מכבר נישאו וכן כאלו
שטרם נישאו, הם טסו אלפי מיל ובדעת
עצמם ומרצונם הטוב יצאו להציל עשרות
יהודים מהיפך החיים לחיים, והראי' הכי
טובה שה' יתברך הצליח בידם, ואותם
למעלה ממאה חטופים נמצאים עתה
במקום בטוח .. ואין לך נס גדול מזה
בתקופה האחרונה!

ורחמנות גדולה על אלה שרצונם להעלים
ולהסתיר את האלקות שנתגלה בפרשה
זו.

B. Preserving One's Dignity

Source 3 Deuteronomy 20:8

The lower officers shall then continue speaking to the people and say, "Is there any man among you who is afraid or faint-hearted? Let him go home rather than have his cowardliness demoralize his brethren."

Rashi

Afraid or faint-hearted: Rabbi Yosi HaGlili says that [it means] one who is afraid of his sins. Therefore, the Torah gives him the excuse of attributing his return home because of a house, a vineyard, or a wife, to cover up for those who return because of their sins, so that people should not understand that they are sinners. [Consequently,] one who sees this person returning would say, "Perhaps he has built a house, or planted a vineyard, or betrothed a woman."

Sifsei Chachamim¹

Rabbi Yosi HaGlili said...:

In other words, Rabbi Yosi is of the opinion that death is always a result of sin. Therefore, if a person does not sin, he has no reason to fear warfare. Thus, the Torah's description of someone who fears is clearly about someone who fears due to

וְיִסְפוּ הַשּׁוֹטְרִים לְדַבֵּר אֶל-
הָעָם וְאָמְרוּ מִי־הָאִישׁ הַיָּרֵא
וְרַךְ הַלֵּבב יֵלֶךְ וַיָּשׁוּב לְבֵיתוֹ
וְלֹא יִמַּס אֶת־לֵבב אָחִיו
כְּלַבְבוֹ:

הַיָּרֵא וְרַךְ הַלֵּבב: רַבִּי יוֹסִי
הַגְּלִילִי אוֹמֵר הַיָּרֵא מֵעֲבֵרוֹת
שְׁבִידוֹ, וְלִכְךָ תִּלְתֶּה לוֹ תוֹרָה
לְחֹזֵר עַל בַּיִת וְכָרֶם וְאִשָּׁה,
לְכַסּוֹת עַל הַחֹזְרִים בְּשִׁבִיל
עֲבֵרוֹת שְׁבִידָם שֶׁלֹּא יִבְיִנוּ
שָׁהִם בְּעֲלֵי עֲבֵרָה, וְהָרֹאֵהוּ
חֹזֵר אוֹמֵר שְׂמָא בְּנָה בַּיִת
אוֹ נָטַע כָּרֶם אוֹ אֲרֵשׁ אִשָּׁה
(סוטה מ"ד):

רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אוֹמֵר הַיָּרֵא
מֵעֲבֵירוֹת שְׁבִידוֹ כו'.

רִצָּה לוֹמַר: רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי
סָבַר אִין מִיתָה בְּלֹא חַטָּא,
וְלִכְּנֹן אִם אִין עֲבֵירוֹת בְּיָדוֹ
מָה לוֹ לִירֵא מִפְּנֵי הַמְּלַחְמָה.
אֶלָּא נִדְאֵי שְׁיָרֵא מֵעֲבֵירוֹת
שְׁבִידוֹ. וְעַכְשִׁיו קִשָּׁה

¹ Sifsei Chachamim is a supercommentary on Rashi's commentary on Chumash. Written by Shabbtai ben Yosef Bass (1641–1718) in Amsterdam, it is mostly a collection of other commentaries, in addition to the author's own insights, meant to give a basic understanding of Rashi. It is printed in almost all editions of Mikraot Gedolot. An abridgement of this work, entitled Ikar Sifsei Chachamim, appears in many editions of Chumash with Rashi.

his transgressions. This raised a question for Rashi: Since there is no death without sin, why are exemptions given to those who married, planted a vineyard and built a house? If they have no sins, they have no reason to be absolved, according to Rabbi Yosi HaGlili. Therefore, he answers that despite having no sins to worry about, they return home to cover for those who leave because of their sins.

לְרֵשׁׁי, כִּינּוֹן דָּאִין מִיתָה
בְּלֹא חֶטָּא אִם כּוֹ, לְמָה אָמַר
וְגִזַּר קְרָא לְחֻזּוֹר עַל בֵּית
וְכָרְם וְאִשָּׁה, אִי אִין בְּיָדָם
עֲבִירוֹת גַּם עַל בֵּית וְכָרְם
וְאִשָּׁה אִינּוּ חוֹזְרִין לְדַבְּרֵי
ר״י הַגְּלִילִי. וּמְתַרְץ דְּנִדְּאִי
אִין בְּיָדָם עֲבִירוֹת, וּמָה
שְׂגָזְרָה רַחֲמֵנָא שְׂיַחְזְרוּ כְּדִי
לְכַסּוֹת עַל הַחוֹזְרִין בְּשֶׁבִיל
עֲבִירוֹת שְׂבִידוֹן וְכוּ'

>> The Rebbe

Rabbi Yosi Haglili's View

It is worthy to point out that further on, in the Mishnah, we find an even greater expression of *Ahavat Yisrael*:

After explaining the various details regarding those who return from the battlefield — those who have a new house, vineyard or wife — the Mishnah continues regarding those who return due to their own fear:

“Rabbi Yosi HaGlili says: ‘Afraid or faint-hearted’ — this is one who is afraid because of the sins that he has.” He adds:

ויש להוסיף, שבהמשך במשנה מצינו חידוש גדול ונפלא יותר באהבת ישראל:

לאחרי שנתבארו פרטי הדינים דהחוזרים מעורכי המלחמה, בנה בית, נטע כרם ארש אשה ממשיכה המשנה: “ויספו השוטרם לדבר אל העם וגו”³ “מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו ולא ימס את לבב אחיו כלבבו”

“רבי יוסי הגלילי אומר הירא ורך הלבב זהו המתירא מן העבירות שבידו”,

“Therefore, the Torah provided him all these additional reasons for exemption”; as Rashi explains, the Torah absolves those with other reasons (marriage, business and a new home) for the express purpose of allowing the fearful to leave the ranks of the army without being ashamed; “Someone who sees him leaving will say, perhaps he built a home or planted a vineyard or betrothed a wife.”

This is an amazing lesson in *Ahavat Yisrael*: The Torah is so careful to preserve the dignity of every Jew, that it allows the Jew who is ashamed of his sins to leave with a pretext that he built a house, married, or planted a vineyard.

The terminology of the Mishnah indicates that the people in these categories (with a new marriage, business or home) would not have been normally absolved of military service. It is only he who is fearful for his sins that is fundamentally absolved. Nonetheless, the Torah instructs those other people to leave as well, for the express purpose of preserving the dignity of the person who sinned.

ומוסיף, “לפיכך תלתה לו התורה את כל אלו (בנה ונטע ואירס) שיחזור בגללן”, כלומר, “כדי שיתלה בכך החזרה (שחזור בשביל בית וכרם ואשה) ולא יתבייש לומר מעבירות שבידו הוא ירא וחוזר”⁴, “לכסות על החוזרים בשביל עבירות שבידם שלא יבינו שהם בעלי עבירה, והרואהו חוזר, אומר שמא בנה בית או נטע כרם או ארש אשה”⁵.

וכאן רואים דבר נפלא בגודל הענין דאהבת ישראל עד כמה מתחשבת התורה ומקפידה על כבודו של כל יהודי, שכדי שלא יתבייש לחזור על עבירות שבידו, תלתה לו התורה שיוכל לחזור בשביל בית כרם ואשה!

ליתר ביאור: מלשון המשנה “לפיכך תלתה לו התורה את כל אלו (בנה ונטע ואירס) שיחזור בגללן”, מוכח, שמעיקר הדין לא היו חוזרים כל אלו, כי אם, “המתיירא מן העבירות שבידו”, רק הוא לבדו חייב לחזור, ואף על פי כן, אמרה תורה שיחזרו גם כל אלו, בונה בית, נוטע כרם ומארש אשה “כדי שיתלה בכך החזרה (שחזור בשביל בית וכרם ואשה) ולא יתבייש לומר מעבירות שבידו הוא ירא וחוזר”.

4 פרש"י סוטה שם.
5 פרש"י שופטים שם.

Weakening the Army!

Think about it: On one hand, being ashamed of transgressions can be a positive thing. It contributes to the wholesomeness of the repentance, and it helps a person avoid similar transgressions in the future – knowing that he will be ashamed when leaving the battlefield. On the other hand, adding three categories of people (those with new homes, vineyards and wives) to those who leave the battlefield diminishes, to some extent, the power of the military. We are commanded to wage war in a logical, physical way, and sending home three categories of people can do nothing but weaken the army – thereby endangering, at least from a physical perspective, the rest of the soldiers.

Nonetheless, due to importance of *Ahavat Yisrael*, the Torah is so careful to preserve a person's dignity that it creates three new categories of people who are absolved of battle duties, to avoid shaming the those who are afraid of their sins by allowing them to mingle with the other groups.

והגע עצמך: מחד גיסא הבושה מעבירות שבידו יש בה ענין חיובי, הן בנוגע לגמר ושלמות הכפרה, והן בנוגע להנהגה מכאן ולהבא "וכל העם ישמעו ויראו" שימנעו מעשיית עבירה כדי שלא יבואו לידי בושה שיצטרכו לחזור מעורכי המלחמה! ולאידך גיסא הוספת שלושה סוגים (בונה בית, נוטע כרם ומארש אשה) שיחזרו מעורכי המלחמה פועלת חלישות (במדה מסויימת) בכחו של הצבא, שכן, היציאה למלחמה צריכה להיות על פי דרכי הטבע, ומובן, שכאשר חסרים שלושה סוגי אנשים (לא רק שלושה אנשים, אלא שלושה סוגי אנשים), נחסר בכחו של הצבא, ובמילא, גדולה יותר הסכנה על פי דרך הטבע דכל אחד ואחד מעורכי המלחמה (אם כי "שומר מצוה לא ידע דבר רע"').

ואף על פי כן מצד גודל הענין דאהבת ישראל, מקפידה התורה על כבודו של יהודי, עד כדי כך, שכדי לשלול ענין של בושה על עבירה, מחדשת התורה ומוסיפה שלושה סוגים שיחזרו מעורכי המלחמה, "כדי שיתלה בכך החזרה (שחוזר בשביל בית וכרם ואשה) ולא יתבייש לומר מעבירות שבידו הוא ירא וחוזר.

Source 4 Talmud, Sotah 44a

If someone speaks between tefillin and tefillin, it is considered a transgression and he leaves the battlefield.

Rashi

Between tefillin and tefillin: Between donning his head tefillin and his hand tefillin.

שח בין תפילה לתפילה
עבירה היא בידו וחוזר
עליה מעורכי המלחמה.

שח בין תפילה לתפילה -
בין הנחת תפילין של יד
לתפילין של ראש.

>> The Rebbe

Big Transgression, Little Transgression

Also: A person is absolved of warfare for any type of transgression, whether major or minor. Even if someone “speaks between donning his head tefillin and his hand tefillin,” he can leave the battlefield, because this transgression alone may cast doubt in his spiritual ability to be victorious in the war. Therefore, his life is at risk in battle (unlike the individual with a new home, vineyard or wife).

ועוד ענין בזה: “הירא מעבירות שבידו” כולל כל סוגי העבירות, מעבירות הכי חמורות, עד לעבירה קלה, כמו “שח בין תפלה לתפלה”⁸ (בין הנחת תפילין של יד לתפילין של ראש⁹), ש”עבירה היא בידו וחוזר עליה מעורכי המלחמה”, שכן, עבירה זו לבדה דיה להטיל ספק בזכותו לנצח במלחמה, ובמילא, יציאתו למלחמה היא בגדר של פקוח נפש (מה שאין כן בונה בית, נוטע כרם ומארש אשה).

This teaches us about the importance of *Ahavat Yisrael* – in two ways: First of all, even someone who transgressed the most severe sins is given a way to leave the battlefield without disclosing his actions. On the other hand, the absolution is granted even to he who transgressed merely by speaking in-between donning the two pairs of Tefillin. This implies that the rest of his behavior is impeccable – for example, with regard to Tefillin, his mind and his heart are fully dedicated to G-d, and his only deficiency is that there is a disconnect between the commitment of the mind and heart (this is the spiritual reflection of the above-mentioned transgression). The shame and embarrassment from such a transgression is minimal. Nonetheless, to allow him to avoid such a minor shame, the Torah instructed that another three categories should return from the war. That's how careful the Torah is to preserve the dignity of a Jew!

Shavuot, 1986

Toras Menachem 5746 vol. 3 pg. 512

ומכאן באים להדגשה יתירה בענין דאהבת ישראל בשני הקצוות: אפילו מי שעבר עבירות חמורות תלתה לו התורה שיוכל לחזור בשביל בית כרם ואשה, ולא יתבייש מהעבירות החמורות שבידו, ולאידך, גם מי שאין בידו אלא עבירה קלה ד"שח בין תפלה לתפלה", היינו, שבכל שאר הענינים עבודתו היא בשלימות, וגם בנוגע למצות תפילין, כולל שעבוד המוח והלב¹⁰, החסרון היחידי אינו אלא שישנו הפסק בין העבודה דשעבוד המוח לשעבוד הלב (שזהו התוכן הפנימי ד"שח בין תפלה לתפלה") אשר, הבושה מ"עבירה כזו" היא קלה וקטנה כו', ואף על פי כן, גם כדי למנוע בושה קלה כזו אמרה תורה שיחזרו מעורכי המלחמה עוד שלושה סוגים, עד כדי כך, מקפידה תורה על כבודו של יהודי!